

hører man stadig: Ja, men I har været med til at vedtage Lovene. Men det er dog antagelig tilstrækkelig godtgjort, at vi paa mange Maader har holdt igen, og at det ellers vilde have set meget værre ud, end det gør i Øjeblikket. Jeg skal ikke repetere — det har vi været inde paa saa tidt —, hvad der skete for en 3—4 Aar siden, da vi behandlede Dyrtidslovene. Hvis de daværende Oppositionspartier ikke i nogen Grad havde bremsset, vilde det have set meget værre ud i økonomisk Henseende, end det gør nu. Da havde vi det store Problem: Skal vi prisregulere for alle, eller har vi kun Raad til at prisregulere for, tage os af de vanskeligt stillede. Den daværende Regering og de daværende Regeringspartier var meget tilbøjelige til at gaa meget vidt i Retning af at regulere Priserne for alle, og det er aldeles afgjort, at det, hvis vi skulde have været længere ind derpaa, vilde have kostet Staten meget store Millionudgifter. Det skal jeg nu ikke komme videre ind paa. Det ærede Medlem Hr. Rode var som Indenrigsminister meget dyr, men jeg kan ikke afholde mig fra at nævne, at den tidligere Undervisningsminister i Sandhed heller ikke var billig. Jeg har haft Lejlighed til gennem forskellige Ting, der sorterede under den daværende Undervisningsminister Hr. Keiser-Nielsen, at faa et levende Indtryk af, at den Mand ikke har bekymret sig meget for det økonomiske i det hele taget.

Der er, som sagt, mange, der har været inde paa finansielle Betragtninger. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen holdt en Tale forleden Dag — der var desværre ikke ret mange, der hørte den, der var ikke ret mange til Stede i Salen; i det hele er der ikke den Interesse til Stede under Finanslovbehandling, som der burde være, og det hænger, som sagt, sammen med eller maa i hvert Fald opfordre til, at vi undersøger, om det ikke kunde være rigtigt at gaa til en Begrænsning af den Tid, der ofres paa Finanslovdebatten, for at Interessen paa den Maade noget bedre kan holdes vedlige. Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen fremsatte adskillige meget interessante finansielle Betragtninger. Han var bl. a. inde paa den Tanke, at man, naar man saa hen til det store Underskud, vi havde, skulde skelne mellem, hvad der var erhvervet af Aktiver, og hvad der var Underskud paa Driften. Deri har han naturligvis Ret, men jeg vil dog have Lov til at hævde, at de Aktiver, som vi erhverver hvert Aar, og som vi opfører paa vor Finanslov, skal man alligevel ikke regne alt for meget med, i alt Fald ikke som

rentegivende, det vil i mange Tilfælde vise sig, at de ikke giver Staten nogen Rente. Naar vi tænker f. Eks. paa de store Millionbeløb, som for hvert Aar, der gaar, gaar til Statsbanerne, til nye Jernbaneanlæg, og hvad der i det hele kan nævnes, og naar vi tænker paa de mange Embedsboliger, som vi efterhaanden faar, og ved, hvad Staten faar ud af disse Aktiver, tror jeg i Virkeligheden ikke, man behøver at regne saa forfærdelig meget med dem, for det har vist sig hidindtil og vil vel desværre vise sig ogsaa i Fremtiden, at disse Aktiver giver en meget lille eller maaske slet ingen Rente.

Hvad hele den finansielle Stilling angaar, mener jeg, der maa stilles et bestemt Krav nu — og jeg er sikker paa, den højtærede Trafikminister er enig heri — om, at Statsinstitutionerne efterhaanden kommer til at bære sig, og ikke mindst maa man her sætte Fingern paa Institutionen de danske Statsbaner; det maa kræves, at vi med rimelige Takster efterhaanden kan faa Balance ogsaa paa dette Omraade. Det er den nuværende Regerings Opgave at sørge for, at vi økonomisk efterhaanden — men der maa naturligvis nogen Tid til — kan komme paa ret Køl, og det er i Sandhed en Uriaspost, Regeringen har, thi det gælder paa alle Omraader, det ved vi saa udmærket godt, at naar der skal spares, gaar det ud over enten Publikum eller Tjenestemænd, eller hvad man kan nævne. Det er ubehageligt for vedkommende, lige i Overgangstiden i alt Fald, og derfor maa en saadan Regering nødvendigvis møde meget stærk Kritik fra mange forskellige Sider. Vi behøver blot at se paa de Beparelser, vi fik paa Postvæsenets Budget, hvorledes der var ved at rejse sig et Ramaskrig. Man kalder paa Sparsommelighed og Økonomi, men i det Øjeblik der iværksættes Foranstaltninger, der tjener til at fremme større Økonomi, saa reagerer man fra større eller mindre Kredse. Det havde vi netop et Vidnesbyrd om, da vi fik disse Beparelser gennemført paa Postvæsenets Budget, og saaledes vil det, som sagt, gaa overalt. Naar der bliver Tale om at beklippe Tjenestemændenes Lønninger noget, vil det ogsaa vise sig, at de reagerer, det vil vise sig, at de protesterer, i alt Fald en Del af dem, de mere ufornuftige, som ikke kan indse, at de ogsaa maa bære en Del af Byrden, naar vi nu virkelig skal ind paa at sætte Tæring efter Næring og ikke se den stadige Underbalance paa vore Statsbudgetter. Det kan jo være, naar Regeringen har siddet en Tid og har gennemført forskellige udmærkede Foranstaltninger med en fornuftig og